

Cate Conte

Het staartje van de winter

Deel 4 van de *Kattencafé*-serie

Op Daybreak Island is de winter niet het enige
dat op zijn eind loopt...

Vertaald door Textcase

Dinsdag 22 december
Twintig over zeven 's avonds

‘Maddie, weet je zeker dat ik niet even mee moet gaan?’ vroeg Ethan Birdsong, mijn zakenpartner en waarschijnlijk binnenkort mijn zwager. ‘Het lijkt me niet bepaald pluis daarbuiten. En dan heb ik het niet alleen over de sneeuw.’ Meestal maakte Ethan zich niet zo druk om dingen, dankzij een vrij relaxte opvoeding, maar vanavond toonden zich zorgelijke rimpels op zijn voorhoofd.

‘Gaat wel lukken,’ zei ik. Ik duwde mijn dikke, rode kat JJ voorzichtig van mijn schoot en zette hem op de bank. Hij gaf piepend blijk van zijn ongenoegen en sliep toen verder, met zijn staart over zijn ogen. Ik wist precies hoe hij zich voelde. Ik krabbelde met tegenzin overeind en plantte mijn lege theemok op de salontafel. ‘Ik ben zo terug.’

‘Maar het is laat. En donker. En het sneeuwt,’ merkte mijn zus Val op. Ze nestelde zich dicht tegen Ethan aan onder de warme deken die ze samen deelden. Ethans lange benen staken er aan de onderkant onderuit. Niet verwonderlijk, gezien zijn één meter tachtig. ‘We kunnen ook allebei met je meegaan. Gewoon voor de zekerheid?’ Ze zag er niet bepaald uit alsof ze ergens naartoe wilde gaan, maar daar wees ik haar maar niet op.

Mijn zus en mijn zakenpartner hadden elkaar afgelopen zomer gevonden, nadat Vals waardeloze huwelijk met haar middelbare-schoolvriendje officieel in een scheiding geëindigd was. Ze pasten perfect bij elkaar en vormden een allerliefst koppel, althans voor mensen die niet zo afgemat waren door hun eigen mislukte relatie als

ik. En aangezien ik momenteel behoorlijk uitgeput was, was het wel het laatste wat ik vanavond wilde om het derde wiel aan hun schattige wagen te zijn, zelfs al moest ik daarvoor bij slecht weer de deur uit.

‘Echt, ik red het wel,’ zei ik. ‘Het is geen slechte buurt of zo.’

Dat was een understatement. Sea Spray Lane in Turtle Point, waar ik naartoe moest om een groep zwerfkatten te voeren, was waarschijnlijk de exclusiefste buurt van alle vijf steden op Daybreak Island. De meeste inwoners van Turtle Point waren al generaties lang Daybreakers met oud geld, dan wel mensen die hier een groot deel van hun leven elke zomer hadden doorgebracht en hadden besloten hier te gaan wonen nu ze met pensioen waren. Er woonden een paar jongere gezinnen, mensen die een fortuin hadden verdiend op Wall Street of in Silicon Valley of zoiets, maar de meesten waren boven de zestig, en misdaad was zo goed als onbekend in Turtle Point. Er kwam überhaupt weinig misdaad voor op het eiland en het ergste wat ik me in dat verband van Turtle Point kon herinneren, was dat de zeventigjarige Henny Wilhelm had gedreigd om met haar auto over haar man heen te rijden. Hij had, in haar woorden, ‘naar de serveerster gelonkerd’ toen ze uit eten waren.

Dit alles verklaarde het kleine politiekorps, een feit waar mijn gepensioneerde grootvader vaak vrolijk op had gewezen in de tijd dat hij aan het hoofd stond van het korps van Daybreak Harbor, een veel grotere organisatie.

Dat was de andere kant van ons eiland. Elke stad had een eigen politiekorps, dat alle bewoners een extra gevoel van veiligheid moest geven. In de winter leek dat een enorme overkill, maar als het aantal mensen in het zomerseizoen explodeerde, was iedereen dolblij met het extra toezicht.

Maar ik snapte wat Ethan bedoelde. Er was de afgelopen weken nogal wat commotie geweest in de wijk Sea Spray, omdat er sprake was van een kolonie zwerfkatten die onder onze aandacht was gebracht. Veel bewoners waren er ontzet over dat deze arme katten hun toevlucht

hadden gezocht in ‘hun’ bos. Wat betekende dat ze zich hadden gekeerd tegen degenen die daar kattenverblijven en voederplaatsen hadden ingericht. Toen Katrina Denning, mijn collega-redder en medewerkster van de dierenbescherming van Daybreak Harbor, me voor het eerst vertelde dat er zo veel weerstand was tegen het opvangen van de katten, dacht ik dat ze overdreef. Reddingswerkers hebben soms de neiging dit soort situaties op te blazen, als we het gevoel hebben dat mensen niet genoeg hulp bieden. Ik mag dat zeggen, als redder sinds jaar en dag plus huidige eigenaar van een kattencafé. Maar ik had de afgelopen weken met eigen ogen gezien hoezeer de situatie was verslechterd. Een van de schuilhokken die kinderen van de plaatselijke school hadden gemaakt, was zelfs vernield. Ik wist natuurlijk niet zeker of iemand uit de buurt dat had gedaan, maar het leek nogal toevallig.

Bewoners klaagden ondertussen niet meer over de ‘smerige zwerfkatten’ in hun buurt, maar weigerden ons ronduit de toegang tot de bossen. Gebrek aan opvoeding en veel snobisme, naar mijn mening. We klemden echter onze kiezen op elkaar, plakten een glimlach op en probeerden hun een en ander uit te leggen, erover te informeren en ze erbij te betrekken. En dankzij een paar vriendelijke burens met een hart konden we via bepaalde tuinen bij de voederplaatsen komen.

Het hielp niet mee dat er een golf van diefstallen in de buurt was geweest. Er was kerstversiering gestolen notabene, dus waarschijnlijk was het het werk geweest van een stel verveelde rijkelui-kinderen die niets te doen hadden, maar de verzorgers van de zwerfkatten kregen de schuld. Sommigen van die gekkies hadden het zelfs over het ‘verwijderen’ van de katten door extreme maatregelen. Helaas, toen Katrina dat vorige week hoorde, was ze woest geworden. Ze had een aantal bewoners bedreigd met een aanklacht wegens dierenmis-handeling, wat er uiteindelijk in had geresulteerd dat haar baas, de nieuwe politiechef die de opvolger was van opa, haar had verboden nog langer voor de groep zwerfkatten te zorgen. ‘Ik mag er niet naartoe tot alles weer wat tot rust gekomen is,’ had ze me verteld. Ze spuugde

de woorden bijna uit, duidelijk beledigd door de houding van McAuliffe, de politiechef.

Dit was dus geen stabiele situatie. Desondanks betwijfelde ik nog altijd ten zeerste of iemand mij zou aanvallen.

Het was niet mijn avond om de katten eten te geven, maar omdat het Katrina was verboden daar te komen en de meeste andere vrijwilligers door alle onrust waren gestopt, was er gewoon niemand anders die het kon doen. De enige overgebleven vrijwilligers waren Adele Barrows, ene Jonathan die zich niet druk maakte om dit alles, en ik. Adele was een van de vrijwilligers in mijn kattencafé, JJ's Kattencafé eigenlijk, en echt een typische kattenliefhebber. Ze had meer energie en pit op haar zestigste dan menigeen die maar half zo oud was als zij, zoals ik, vooral als het om katten ging. Jonathan werkte met Katrina bij het asiel en had gisteravond gewerkt. Adele was er vanmorgen geweest dus nu het was mijn beurt. Daar ging ik dus: Maddie James, superkattenredster, die wel een extra cape nodig had, want het zag er behoorlijk koud uit daarbuiten.

'Weet je echt zeker dat het moet?' vroeg Val twijfelend, toen ze uit het raam keek. Ik volgde haar blik. Het was harder gaan sneeuwen. Ik hielp mezelf eraan herinneren dat ik de enige hoop op eten voor de katten bood, en wist dat het niet anders kon. Ik moest ze gaan voeren. We waren een beetje zoals de posterijen of het openbaar vervoer: regen, ijzel noch sneeuw konden ons tegenhouden.

'Ja, ik moet er echt naartoe. Ik ben niet zo heel lang weg, maar ze moeten eten hebben en ik moet nagaan of hun water niet bevroren is.' We hadden verwarmde waterkommen neergezet in een schuur met elektriciteit, die we van een vriendelijke bewoner mochten gebruiken als voederplaats. Maar niet alle katten gingen daarheen, dus moesten we ook zorgen voor water in de andere schuilhokken. Het vroom, en water had nu eenmaal de neiging tot bevriezen.

Eerlijk gezegd had ik graag gewild dat er iemand mee zou gaan, maar niet Val. Die zou de hele tijd klagen over de kou en de nattigheid.

Maar ik wilde ook niet haar avond met Ethan verpesten door op zijn aanbod in te gaan. Helaas was mijn vriend Damian er niet. Damian Shaw exploiteerde Damians Kreefttent verderop in de straat. Meestal was hij overal voor in, maar hij had de winkel een maand lang gesloten om met de feestdagen naar zijn familie in Ohio te gaan. Ik greep mijn dikke trui van de rugleuning van de bank en trok hem aan over mijn T-shirt met lange mouwen. Vervolgens deed ik nog een paar extra sokken aan, toen nog mijn wijde donsjack en tot slot wikkelde ik een sjaal om mijn hals.

‘Je muts,’ zei Val en gooide hem naar me toe.

‘Bedankt.’ Ik trok hem over mijn hoofd en stopte de rest van mijn haar in mijn jas. ‘Tot zo.’ Ik liep naar de keuken om mijn laarzen en handschoenen te halen en botste bijna tegen opa Leo op, die water kookte om nog meer thee te zetten.

‘Waar ga je heen, pop?’ vroeg opa.

‘Katten voeren,’ zei ik.

‘De weg is niet echt geweldig,’ zei opa. ‘Zal ik je brengen? Goed beschouwd kom je toch uit Californië.’ Hij knipoogde om te laten zien dat hij me plaagde, maar ik wist dat hij echt met me mee zou gaan als ik dat vroeg.

‘Ach, kom op, opa,’ zei ik, waarmee ik zijn aanbod afwimpelde. ‘Eens een New Englandse, altijd een New Englandse. Ik kan een beetje sneeuw heus wel aan.’ Dat hoopte ik. Ik had al heel lang, een jaar of tien zo ongeveer, niet meer door de sneeuw gereden.

‘Neem mijn auto dan, niet de gewone auto,’ zei hij.

Ik knikte. ‘Dank je wel.’ Ik keek om me heen op zoek naar JJ en zag dat hij zich tegen een van de nieuwe bewoners van het kattencafé aan had genesteld: Abe. Abe was een grijze kat met witte poten, die een vriend nodig had. Hij was gevonden bij een afvalcontainer. De eerste dagen was hij heel bang geweest. Na een paar dagen en veel liefde van JJ en enkele andere katten, en van ons allemaal natuurlijk, was hij langzaam iets minder schuw geworden.

Dat was een van de redenen waarom ik zo dol was op het café. Het haalde katten uit de stressvolle opvangomgeving en gaf ze een comfortabel huis om in te wonen in afwachting van iemand die ze wilde adopteren. Mensen konden hier op bezoek komen om de katten in een ontspannender omgeving te zien, wat een voorsprong gaf in het adoptieproces.

En het feit dat we het huis van opa Leo mochten gebruiken voor dit streven en dat ik weer bij hem mocht wonen, was gewoon de kers op de taart.

Ik streefde JJ en Abe nog even snel en ging toen op weg.

Het rijden was wel wat riskant, maar dit was niet de ergste sneeuw waar ik ooit in had gereden. Het was eigenlijk de goede soort sneeuw. Licht en luchtig, en de lucht had veel kouder kunnen zijn. De wegen bevroren niet zo snel. Ik deed het kalm aan en genoot van de rust. Als ik geluk had, kon ik over een half uur weer thuis zijn. Dan kon ik lekker bij de kerstboom in mijn flanelen pyjama warme thee nippen en wat zitten kletsen met opa.

Ik vond het altijd heerlijk om met Kerstmis thuis te zijn, hoewel het dit jaar zonder oma echt heel vreemd zou zijn. En moeilijk voor iedereen, vooral voor opa. Maar daardoor zou het alleen nog maar fijner zijn dat we bij elkaar waren, vooral nu Val zo gelukkig was.

Die gedachte maakte me een beetje depressief. Ik was blij dat Val gelukkig was natuurlijk, maar ik bedacht dat het nu toch ook mijn beurt was. Mijn ontluikende relatie met de lokale kanjer, hondentrimmer Lucas Davenport, ging geweldig totdat hij vorige maand zo nodig naar het vasteland moest. Nu ik eraan dacht, werd ik weer helemaal gek. Wie neemt nou de veerboot met de belofte om over een paar dagen terug te komen en komt dan niet terug? Ik kon het nog steeds niet geloven. Lucas was naar Boston voor een optreden met zijn band, de Scurvy Elephants, en dat viel toevallig samen met een congres van hondentrimmers. Het was vlak voor Thanksgiving geweest en hij zou maximaal vier dagen weg zijn. Maar een zware storm gooide roet in

het eten, omdat daardoor de veerdienst voor een paar dagen uit de vaart genomen werd.

Toen de boten weer voeren, kwam Lucas echter niet terug. Het enige wat ik kreeg was een voicemailbericht op de avond dat hij terug had kunnen komen omdat de veerboot weer voer. Hij zei dat hij iets moest regelen en een poosje weg zou blijven.

Toen kwam er niets meer. Niéts, dus. Hij belde niet, appte niet, beantwoordde mijn telefoontjes en appjes niet. Een poosje maakte ik me zorgen omdat ik dacht dat hem iets zou zijn overkomen. Het duurde even voordat het tot me doordrong dat hij me had laten zitten. Zomaar. Zonder de moeite te nemen om me te vertellen waarom hij me niet meer wilde zien.

Omdat onze relatie nooit ‘officieel’ was geweest en omdat we onszelf nooit als stel hadden beschouwd, wist ik niet hoe boos ik mocht zijn. Na drie weken piekeren had ik besloten dat iemand die zo iets deed wel een verschrikkelijk mens moest zijn en dat ik er geen energie meer aan moest verspillen. Geen vragen meer, geen zorgen meer en zeker geen contact meer, áls hij ooit nog de moeite zou nemen om met me in contact te komen.

Op dit moment zou het me verbazen als hij nog terug zou komen, hoewel hij hier wel een bedrijf had waardoor het allemaal nog onduidelijker werd. Maar hij kwam hier niet vandaan, dus misschien was hij tot de conclusie gekomen dat hij geen zin had in nog een winter op Daybreak. Het kon hier behoorlijk eenzaam zijn, vooral als je niet gewend was aan een geïsoleerd bestaan. En was je ondernemer, dan kon het gebrek aan klanten nog wel eens lastig worden, zowel mentaal als financieel. Maar toen hij wegging, was zijn bedrijf nog helemaal gezond. Er waren een paar toevallige tochtjes van mijn kant voor nodig geweest om er zeker van te zijn dat zijn medewerkers hier nog altijd aan het werk waren.

Ik wist dat Lucas een paar loodgietersklussen had aangenomen om zijn bankrekening in het laagseizoen te spekken. Ik wist ook dat hij

nooit meer loodgieterswerk wilde doen, dus waarschijnlijk zat het hem dwars dat hij dat had moeten doen. Zijn vader had hem het vak geleerd in de hoop dat hij het familiebedrijf zou overnemen, maar Lucas had Virginia verlaten zonder om te kijken. Hij had zich aangesloten bij een band, had een trimopleiding gevolgd en was uiteindelijk terechtgekomen op dit eilandje voor de kust van Massachusetts, waar hij zich gelukkig voelde. Dat beweerde hij althans.

Ik dacht dat hij perfect was. Perfect voor mij, tenminste.

‘Maar nee, Mads,’ zei ik hardop tegen mezelf. Ik zette de richtingaanwijzer aan en tuurde door de wervelende sneeuwvlokken om te zien waar ik af moest slaan naar Sea Spray Lane. ‘Hij is gewoon een man. Eigenlijk is hij een eikel.’ Wat voor woord kon ik anders bedenken voor iemand die me zo had laten zitten?

Toen ik de bocht naar rechts maakte, kwam een auto zo snel uit de doodlopende straat, dat hij bijna tegen me aan gleed. ‘Hola. Wat is er met jóú aan de hand?’ Ik gaf een klap op de claxon. Toen drong het tot me door dat de auto leek op Katrina’s donkergrijze Honda Accord. Ik tuurde in mijn achteruitkijkspiegel en probeerde te zien of het inderdaad haar auto was, maar hij was al verder geglibberd en reed nu door, veel te snel voor de weersomstandigheden.

Het kon Katrina niet zijn. Het was haar verboden om hier te komen op straffe van het verliezen van haar baan. Katrina wist dat het problemen zou opleveren als ze hier zou worden gezien. En daarbij, er waren wel dertien Honda Accords in een dozijn.

Maar ze hadden niet allemaal een sticker op de achterraut met ‘*Adopt, don’t shop*’, zoals de hare.

Katrina liet geen gelegenheid voorbijgaan om mensen erop te wijzen dat ze beter een huisdier uit het asiel konden halen dan uit de winkel of bij de fokker.

Ik pakte mijn mobiel en scrolde naar haar nummer, terwijl ik ondertussen een oog op de besneeuwde weg hield. Als ze inderdaad, al dan niet undercover, hier was geweest om de katten te voeren, had ze me

dat wel even kunnen laten weten zodat ik de reis niet had hoeven te maken. Haar telefoon ging rechtstreeks naar de voicemail.

Vreemd. Ze was altijd bereikbaar. Vooral nu de situatie zo onzeker was.

Ik gooide mijn telefoon terug in mijn tas, zette Katrina en die auto uit mijn gedachten en parkeerde aan de kant van de weg. Daarna stapte ik de sneeuw in en bad ondertussen vurig dat het een rustige avond zou zijn.